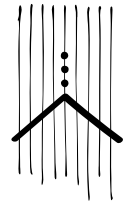

JAUN RAKSTI

Jaunpils 3x3
saieta avīze

#5

2019. gada
25. jūlijs

JAUNI RAKSTI PAR JAUNO UN VECO

LEPNUMS, SALDĒJUMS UN DULLAIS DAUKA

Vakardienas ekskursija mūsu (Mēness) maršutu veda caur brikšņainiem aizaugušiem mežiem (Īles partizānu bunkurs; ja esat redzējuši filmu *Sarkanais mežs*, tad TĀ noskaņa), pa meža dzelzceļu (kas vēlākos karos kļuvis par ierakumiem), uz Spārnu pilskalnu (ar operdziedātāja un Latvijas patriota Jāņa Vītiņa dzimtas stāstu), ķirbju saldējuma nogaršošanu, neplānotu peldi dzidrajā Spārnu meža ezerā un panorāmas skatu pāri mežu galiem (gandrīz kā no Gaiziņkalna) līdz pašai Dobelei. Gids Aivars stāsta tik emocionāli

un aizrautīgi, ka nedzirdu ne gadaskaitļus, ne nosaukumus. Skatos uz cilvēku, kurš ir iemīlējies savā zemē.

Un kad es atgriežos mājās, esmu kļuvusi lielāka. Lielāka no iekšpuses. Jo mums ir miermīlīgi meži, pat tie, kuri atceras karus. Pat tie tagad ir klusi, jauki. Jo mums ir Dullā Daukas cienīgi horizonti, pat ja šobrīd tikai tos vērojam, nevis meklējam vai gribam aizsniegt. Jo mums ir lepmi un gudri cilvēki – mums ir! Jo mums ir ķirbji un saldējums.

Uz jautājumu, kas vislabāk patika, līdzbraucēji visi kā viens teica – tā peldēšanās. Tas nozīmē, ka mums ir arī dabas bērnu brīvā spontanitāte, rotaļīgums.

Par to visu esmu lepna.

Bet citreiz lielums ir mazajā. Vēl viena epizode no gida stāsta. Meža bānītis, kas parasti veda ārā kokus, dažkārt veda arī cilvēkus. Viens no tiem braucot bija pīpējis pīpi un vienmēr skaļi dziedājis: "Jauki dzīvot Vecaucē, te neviens mūs netraucē!" Tieši tik vienkārši. ▲

Gundega

RAKSTI RĪT

PIEKTDIEN, 26. JŪLIJĀ

- 7.50 Celšanās, rīta vingrošana
- 9.00 Brokastis
- 9.40 Rīta TV, dienas doma
- 10.15 – 12.45 Rīta ievirzes
- 13.00 Pusdienas
- 14.00 – 16.30 Pēcpusdienas ievirzes
- 17.00 – 18.45 Pievakares ievirzes
- 19.00 Vakariņas
- 20.30 Daudzinājums
- 21.15 Vakara pasaciņa, Vakara dziesma
- 21.30 Daudzinājums
- 23.00 Nakts viesis: Vilkači (pils Laulību zālē)
- 23.00 Danči un nīkšana (pils zālē un krogā)

INFO

• Vakara pasākumu norises vietas:

Reiņa Jaunā koncerts – Jaunpils pils pagalms
Kustību un objektu monoizrāde – Lielās skolas zāle 2. stāvā
Fizikas eksperimenti – Dzirnava Mūsdienų raksts 3 dimensijās – Jaunpils pils zāle

- Mazgā rokas!
- Vakara programmā ir arī danči un nīkšana!
- Ja dodies mājup agrāk, atnāc uz infocentru!
- Pazaudētās mantas meklē infocentrā!
- Rīt būs daudzinājums. Meklē goda drānas!
- Lai skolā nav jāstāv rindā, izmanto dušu konteineri pie stadiona.

REZULTĀTI

Kļūdas labojums! Īstie rezultāti:

Prāta laboratorija

- 3. vieta – Viegli
- 2. vieta – Zilās bakhilas
- 1. vieta – Šampinjoni

Pateicamies par vērtīgu lasīšanu! ▲

NOTIEK RĪT

APVĀRSNIS

Mazsalacas novada domes priekšsēdētājs Harijs Rokpelnis

Pārrunāsim, kādēļ nepieciešama pašvaldību reforma. Atkārtosim, kas ir pašvaldība, kā izskatāties uz Eiropas un pasaules fona. Mēģināsim nošķirt faktus no sajūtām un izprast reformas piedāvājumu līdz kaulam. Noslēgumā pārrunāsim, ko katram iesākt ar savu pārliecību šajā jautājumā, jo skaidrs, ka domas par labāko risinājumu dalīsies.

NAKTS VIESIS

Folkloras kopa "Vilkači"

Viņi dalīsies stāstos par pieredzēto Ziemeļamerikas koncerttūrē "Ak, Latvija, kur tavi dēli!", kuri mēneša laikā ar 15 koncertiem viesojās 13 pilsētās. "Vilkači" dalīsies stāstos par pieredzēto ceļā, par tautiešu dzīvi pasaules otrā malā, par tikšanos ar vēl dzīvajiem leģionāriem, par trimdinieku dzīvesstāstiem. Stāstījumus caurvīs arī dažas karavīru dziesmas, kuras tika iekļautas koncertprogrammā. ▲

BRUŅINIEKU CĪŅAS

Pirms pāris dienām notika viduslaiku stafetes. Kas tā bija par cīņu!? Ne īsti uz dzīvību un uz nāvi arī, protams, nē, bet par katru zāles stiebriņu jau nu noteikti. Un kā nu ne, ja balvā... Kādas vēl balvas? Cīņa tiešām brīžiem bija no sērijas – izdzīvos tikai viens no mums!

Padomājiet paši – sargāt cietoksni, mest ar šķēpu un cirvi, skriet ar ķekātām vai ar pātagu vēzienā trāpīt sērkokciņu kastītei. Tā nav nekāda joka lieta. Nemaz nerunājot par loka šaušanu, lodes grūšanu vai skriešanos ar bultu. Un ja tu domā, ka tas vecais rats rīpos tur un tik

tālu, kā esi iedomājies, draudziņ, tu smagi maldies, jo tā nebūs, un tevi gaida "aplauziens".

Tagad, kad cīņas jau galā, varam pačukstēt priekšā, ka šķēpus vajadzēja turēt vietā, kas ir nedaudz uz sevi no smaguma centra, bet cirvja mešanas sektorā bija jāievēro papildu piesardzība, jo par pārāk niknu mēles kulšanu varēja tikt pie diskvalifikācijas jau startā!

Iekarsušos prātus atvēsināja vienīgi vakara dziesma, bet rezultāti un spilgtākie sacensību brīži tika pārcēlāti pie atspirdzinošiem dzērieniem un ķiploku grauzdiņiem. ▲

Māris

KAS IR DAUDZINĀJUMS?

Katrā 3x3 saietā viens no vakariem tiek veltīts daudzinājumam. Tā laikā dalībnieki tiek aicināti ieklausīties, aizdomāties par senču zināšanām, pašu vērtībām un tās daudzināt (pavairo). Rītdien rituālā daudzināsim rakstus. Kas jādara, lai daudzinājumā justos kā savējais?

1. Velc savas goda drānas (tautas tērpu jeb mūsdienīgu svinīgu kārtu)!
2. Uz rituālu atstāj savu mobilo telefonu istabiņā vai ieliec kabatā, pasākumu visiem iemūžinās fotogrāfi un video komanda!

3. Seko darba grupas instrukcijām un kopīgi ar pārējiem dodies uz daudzinājumu!

4. Nomazgā rokas un muti pirms ieiešanas rituāla vietā, lai tīras un gaišas domas!

5. Ieklausies, piedalies, apdomā, izbaudi un daudzini!

Ja esi 3x3 pirmo reizi, un tev ir vēl kādi jautājumi, droši jautā kādam, kas jau daudzinājumā ir piedalījies un var tev palīdzēt!

Izjūti un ļaujies! ▲

PATI PROTU, PATI VARU

Viss sākās ar to, ka cilvēki iemanījās ģimenes ietvaros sadalīt darbus – viens iet medīt, otrs pieskata bērņus, trešais lasa sēnes mežā. Vēlāk darbus sāka dalīt lielākos apmēros un smalkākās vienībās. Ciemā vajadzīgs tikai viens cilvēks, kas zina, kā pagatavot, piemēram, pakavus, tas nav jāzina visiem – katram savs amats. Varētu teikt, ka darbu dalīšana ir cilvēku sabiedrības attīstības stūrakmens, tieši šī stratēģija mums visiem kopā ļāvusi atrasties tur, kur šobrīd esam, bet no otras puses tas nozīmē, ka mēs esam ļoti atkarīgi viens no otra. Sākot ar to, ka reti kurš no mums ikdienā pats sev sagādā pārtiku, to mūsu vietā izdara pārtikas ražotāji, līdz mums tuvam punktam to atved loģistikas pakalpojumu sniedzēji, bet par to, lai šo pārtiku varētu saņemt pēc iespējas ērtākā veidā, rūpi tur veikalnieki. Tāpat nereti pat cilvēka maizes darbs un profesija veido tikai mazu daļiņu no lielas sistēmas vai arī ir pakārtots citām industrijām. Teiksim, mans darbs, tā vienkārši izsakoties, ir rakstīt uz datora burtus, bet, ja kādu dienu

mans galvenais darbarīks – dators –, saplīst, tad man nav ne mazākās nojausmas, kā to atkal salikt kopā. Vēl vairāk – es pat elementārā līmenī nesaprotu tā galvenos darbības principus. Un par elektrības ieguvu labāk vispār nerunāsim.

Šī iemesla dēļ ļoti īpašu sajūtu var noķert seno apavu darināšanas ievirzē. Arī apavi ir tā lieta, bez kuras nav iespējama cilvēka dzīve (ja vien neesi hipijs, kas pasludinājis, ka nevēlas ierobežot savu pēdu), bet lielākajai daļai cilvēku nav pārāk lielas nojausmas

par to tapšanas gaitu, vēl vairāk – viņiem pat nav nojausmas par to, ka viņiem nav nojausmas. Jau tagad, skatoties uz saviem puspabeigtajiem zābaciņiem, kas tikko vēl bija tikai ādas gabals un diega spole, mani pārņem lepnums. Tas ir gandrīz kā uzcelt sev māju. Tomēr jāatceras, ka tas nebūtu iespējams, ja ar savām zināšanām un prasmēm ar mums tik laipni nedalītos ievirzes vadītāja Agrita Krieviņa-Siliņa. Uz darbu droši vien savus viduslaiku apavus nevilksū, bet uz kādu balli gan! ▲

Elizabete

TEĀTRA SPĒLĒŠANĀS

Teātrī kā jau teātrī notiek interesantas lietas. Pirmajā ievirzes dienā bērņi iejutās dažādu dzīvnieku lomās, un dažs labs tika pie savas iesaukas. Piemēram, Emīls tēloja šproti, un turpmāk visa teātra blice viņu sauc par šproti. Taču teātrī ir arī zona, kurā “nepiederošajiem ieeja aizliegta”, un jau otrajā dienā dalībnieki bija kļuvuši daudz nerunīgāki un uz žurnālistu jautājumiem atbildēja izvairīgi. No zāles varēja dzirdēt gan liegu mūziku, gan nebēdnīgu dipoņu un smieklus. Skaidrs ir viens – tur tiek iestudēts pārsteigums. ▲

Ieva M.

APSVEICAM!

Rīt dzimšanas dienu svin
Rūdolfs Zagorskis
Līna Paikena

Rīt vārda dienu svin
Anna Lisa Krūmiņa
Anna Luste
Anna Gobzeme-Nulle
Līga Anna Andersone
Anna Rozenblate
Anna Zeidmane
Anna Kī Stalte
Anna Lauska

IZDZIEDĀT PA SAVAM

Pacelt balsi līdz debesīm ir jāmāk. Tieši to ievirzē pie Igetas Gaiķes apgūst saieta dalībnieki. Jau pašā ievirzes aprakstā minēts, ka balss ir pašizpaušmes instruments, ar ko var darīt lielas lietas. Kad dalībnieku aplītis aizpildās, var sākt!

Jāsāk ar iepazīšanos un iedraudzēšanos. Tas tiek darīts, daloties ar dziesmām, kas katram īpašas vai tuvas. Kāds ada lellei jaku (ciku-caku!), kāds dzied par mīlestību, es auju baltas kājas

un lecu dārziņā. Kā bērniņā! Man bērniņā dziedāja krustmāte, es klausījos un dziedāju līdzi. Man bija pavisam skaidra bilde, kurā dārza stūrī un pāri kuram žogam jālec, lai uzvītu balto rožu vainadziņu... Kad dalos ar savu stāstu, Igeta atzīmē, ka tas viss, protams, ir simboli. Visas smagās laivas un vieglās laivas. Un es pie sevis domāju – jā, tiešām! Nav jau gluži tā, ka es pati nevarētu līdz tam aizdomāties, vienkārši kaut kā nebija sanācis. Te paveras 3x3 ieviržu skaistums. It kā jau daudz ko zinām, bet tieši mijiedarbībā ar citiem nevilus iegūsti precīzāku skatupunktu, pārlicinošāku pamatojumu savai izpratnei vai gluži vienkārši aizdomājies par to, kam ikdienā nav laika vai ierosmes... To droši vien var attiecināt uz visdažādākajām tēmām.

Bet šeit runa ir tieši par dziesmām un dziedāšanu! Igeta izstāro

energiju un daudz jautā. Jautā mūsu domas, jautā par izraisītajām emocijām... Viņaspārāt, dziesma ir stāsts, kas jāstāsta un jālaiž caur sevi. Katram būs sava interpretācija. Šeit gluži vai uzreiz rodas nākamais jautājums – ja katru dziesmu, ko dziedam, laižam caur sevi, kas tad īsti notiek, kad dzied kopā vairāk par vienu cilvēku? Igeta padomā un noteic, ka jāmeklē cilvēki ar līdzīgām vērtībām, tad kopādziedāšana veiksies labāk.

Ievirze turpināsies visu nedēļu, un uz saieta beigām arī citiem būs iespēja sadzirdēt, kā skan šis dalībnieku pulciņš. Ko darīt, ja gribas savu balsi pacelt līdz debesīm? Igeta iesaka, ka līdztekus visām tehnikām, jāatceras trīs svarīgas lietas – jādzied stāstot stāstu, dziedot jāskatās klausītājam acīs, un ik pa laikam vajag sevī atrast arī kādu izaicinājumu! Lai labi skan! ▲

Līga Anna

VĒSTURI RAKSTA DZĪVES

Kad brālis karoja pret brāli vai kad mammai ar zīdaiņi uz rokām, iekrautai lopu vagonā, pazuda piens vēl tālu no Sibīrijas... Šo un daudzu citu aculiecinieku videoiecības ievirzē DZĪVES RAKSTI klausīties sanākuši tie, kurus aizrauj mūsu valsts Lielos notikumus piedzīvojušo dzīves stāstu raksti.

Pieredzējuši trīsreiztrīsiece Lelde Neimane strādā Latvijas Okupācijas muzejā un dodas ekspedīcijās, lai atrastu un uzklausītu to cilvēku liecības, kuri pieredzējuši karus, izsūtīšanas un citus vēstures pagrieziena punktus. Lelde atzīst, ka viņu personiski visdziļāk uzrunājušas sarunas ar Afganistānas kara veterāniem, kas, iespējams, tādēļ, ka šai paaudzei viņa pati sevi izjūt vistuvāk.

Lelde vairākkārt uzsver, ka sausi skaitļi, kas norāda uz to, cik tūkstoši cietuši tajās vai citās vēstures zvērbās, patiesībā cilvēkus tik ļoti neuzrunā, kā viens vai divi konkrētu

cilvēku dzīvesstāsti. Turklāt tieši cilvēku dzīves, personiskās izvēles tajā vai citā šaubu mirklī parāda, ka nekas nav tikai melns vai balts. Jā, ir liecības no lopu vagonā pieredzētā, kas par spīti kontekstam, ir gaismas un cerības pielietas. Un ir tādas, kur izskan atziņas, kā naidu sirdī ilgi nav izdevies mazināt...

Jāatzīst, ka īpaši emocionālie ievirzes dalībnieki bieži meklē mutautiņu, jo acu skati, klusuma pauzes un vārdos pateiktas līdz šim gadiem slēptas atziņas uzrunā līdz kaulam. Tās ir liecības, kas rakstītas ar asinīm. Tomēr Lelde uzsver, ka to visu vajag zināt, lai samierinātos ar to, kas bijis toreiz. Un rakstītu jaunus rakstus. ▲

Tina

SEVIS UN CITU VADĪŠANA

Cik bieži mēs tā arī nenonākam pie problēmas risinājuma un pareizā lēmuma pieņemšanas dēļ tā, ka viens iesaistītais runā par māti, otrs par meitu un vēl trešais par kleitu.

Kā atrast vislabāko problēmas risinājumu vai kā atrast vispār jēlcādu risinājumu, kāda ir efektīvākā lēmumu pieņemšanas struktūra (jeb kā efektīvi pieņemt vislabāko lēmumu)? To visu var uzzināt un praktiski pamēģināt ievirzē "Sevis un citu vadīšana", kuru vada Mazsalacas domes priekšsēdētājs Harijs Rokpelnis. Turklāt šo metodi var izmantot tiklab ikdienišķās situācijās ģimenē,

kā arī svarīgu valstisku vai biznesa lēmumu pieņemšanā.

Tomēr katra ievirze vispirms ir ievirzes vadītājs, un stāsts par lēmumu pieņemšanas teoriju pārtop pavisam iedvesmojošā stāstā par pašu Hariju.

Vidusskolas laikā Harijs aizgāja uz domi "ēnot" deputātu un saprata, ka došana kopienai ir riktīgi forša lieta un ar to varētu būt saistīta viņa nākotne. Universitātes laikā Rīgas bohēmiskā vide Mazsalacas čalim bija par smagu un universitāti ar pirmo piegājienu pabeigt neizdevās. Lai varētu krīzes laikā vēl vienu gadu nodzīvot Rīgā, Harijs aizbrauca uz Angliju – trīs mēnešus

pastrādāja kafejnīcā, kur mazgāja traukus un berza tualetes. Tas bija kā spēriens dzīvē kaut ko sasniegt. Pēc atgriešanās Latvijā, aizgāja uz domi un teica, ka brīvprātīgi varot uzrakstīt projektu tenisa laukuma iekārtošanā. Lai arī projektu neapstiprināja, viņš bija ievērots.

Kad Harijs saprata, ka pašvaldības darbs viņu neapmierina, domubiedru pulciņš dibināja apvienību, uzvarēja vēlēšanās, ieguva 5 no 9 vietām Mazsalacas domē un Harijs kļuva par jaunāko pašvaldības domes vadītāju.

"Mērķis ir jātur redzamā vietā un ceļā uz to ik pa laikam der to atsaukt atmiņā" ▲

Ieva M.

LAUKU EKSPEDĪCIJA DODAS PIE JAUNPILIEŠIEM

Tieši tā – jaunpilieši, un nekādā gadījumā ne jaunpilnieki. Neesot nekādi nieki. Un to parāda arī Jaunpils vēsture. Bet kas tad īsti ir Jaunpils – Kurzeme vai Zemgale? Kā tad cilvēkiem ir gājis? To devāmies noskaidrot pie Jaunpils pensionāru biedrības. Tur mūs mīļi sagaida un ar prieku pastāsta mums par savu ceļu un dzīvi Jaunpilī.

Divas no dāmām agrāk strādājušas kolhozā *Dzirkstele*. Lidija dzimusi Rēzeknē, bet darbs atvedis uz Jaunpili. Te arī apprecējusies un lielāko dzīves daļu te arī nostrādāts. Darba esot bijis daudz, bet kolektīvs draudzīgs un naudiņas kolhozam neesot trūcis – gan visi darbinieki pabaroti darba laikā, gan būvēti jauni objekti un kolhozs paplašinājies. Pat alus brūzi esot sākuši celt. Ganībās būvētas nojumes, kur gotiņām un slaucējām no saules paslēpties. Aina, kuras darbs esot bijis saistīts ar piena kvalitātes un lopiņu dzīvmasas svara pieauguma izvērtēšanu, saka, ka esot skumji noskatīties, ka tagad gotiņas ne saules gaismu redz, ne zaļu zāli ganībās ēd. Kāda varot būt runa par piena kvalitāti mūsdienās? Bet par Jaunpils

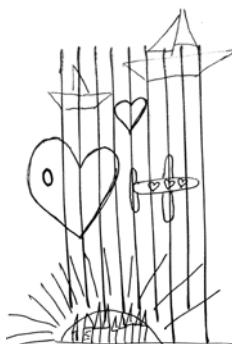
pienotavu abas dāmas priecīgas. Ir jaunākiem, kur strādāt, un uz darbu uz šejieni braucot no visas apkārtnes. Kopš tā laika jaunpilieši lepojas ar to, ka te viss ir pieejams, pat sava aptieka, kas strādā jau kopš 1840. gada. Izņemot autobusus – tie gan kursējot reti un tikai līdz Tukumam, ne tā kā agrāk.

Lielākā daļa šeit esot ar latviešu saknēm, bet dzīvojot arī lietuvieši, baltkrievi, krievi. Un viņus visus vieno draudzīgums un kopā sanākšana. Jaunpilieši gan sporto, gan

bauda un paši veido aktīvu kultūras dzīvi. Te savulaik strādājis arī Jānis Jaunsudrabiņš, taču arī pašiem gana daudz ievērojami cilvēku un kopienu – ansambļi, mūzikas apvienības, bijis pat orķestris, dejotāji, kas regulāri sanāk kopā, veidojot svētkus Jaunpils un apkārtnes iedzīvotājiem! Un viņi te nešķiro Kurzeme vai Zemgale. Esot uz robežas, un galvenais, ka dzīvo ar sajūtu "Manas mājas – mana Jaunpils"! ▲

Anete un Lauku ekspedīcijas ievirze

SIRDS STARP DIVĀM VALSTĪM

Puiku Tāgi Tavrionu Johansonu ir grūti nepamanīt – zviedra un latvietes kopdarbs ar gariem, blondiem un cirtainiem matiem piesaista uzmanību. Jaunpils 3x3 saiets ir Tāges mammas Magdalēnas Lāces atgriešanās stāsts, bet jau pavisam citā statusā.

1999. gadā septiņpadsmitgadīgā Magdalēna ar vecāko māsu

padzirdēja par notiekošo saietu. Abas rīdzinieces ar ierobežotiem finanšu līdzekļiem devās ar autostopiem no galvaspilsētas un saieta nedēļas vidū nonāca Jaunpilī. Pie guļvietas izdevās tikt, vēderu gan piepildīja no tā, kas dabūjams apkārtējos mežos un veikalā, bet svarīgākais, ka bija iespēja apmeklēt ievirzes un

pedalīties vakara pasākumos, kas arī palikuši atmiņā visspilgtāk. Pēc 20 gadiem Magdalēna atkal ir šeit, šoreiz jau pilnīgi oficiāli, ar guļvietu pilī un vārda karti, uz kuras rakstīts *Zviedrija*. Bijusī rīdziniece jau 11 gadus dzīvo Gēteborgā un pēdējos sešus gadus audzina dēlu Tāgi. Viņa ir vienīgais cilvēks, ar kuru sarunājoties, dēls ikdienā dzird latviešu valodu. Pateicoties mammas konsekvēntumam un neatlaidībai, Tāge brīvi runā savas mammas dzimtajā valodā, lepojas ar savu izcelsmi un nepacietīgi gaida vasaru, kad vismaz uz mēnesi dosies ciemoties pie radiem Latvijā. Magdalēna atzīst, ka latvietības saglabāšana un uzturēšana nebūtu iespējama bez vīra (valodnieka) atbalsta un ciešās saiknes ar ģimeni šeit. Audzinot savu dēlu, bijusī rīdziniece cenšas ievērot sava tēva doto ieteikumu, ka ir jāredz pasaule, to arī pēc iespējas vairāk rāda Tāgem. Savas ģimenes rakstā šis nodoms atspoguļojas arī vizuāli – pār Rīgas vecpilsētu aust saule, bet jādodas ir tālāk, atrodot mīlestību sirdī gan Latvijai, gan Zviedrijai. ▲

Inga

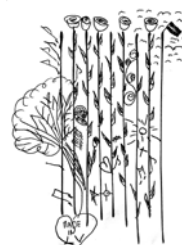
DROSMĪGI SAPŅOT UN DARĪT

Aprunājoties ar Martu, rodas sajūta, ka satieku tik bieži mūsdienās pieminēto pasaules vai vismaz *Eiropas pilsoni*. Kur tik nav dzīvojusi, strādājusi, runā daudzās svešvalodās, komunikabla, atvērta. Uz vārda kartes Martai rakstīts – Portugāle. Pēdējos 2,5 gadus viņas dzīves vieta ir Lisabona. Tātad šobrīd savos 25 gados vairāk mitusi citās zemēs nekā savā dzimtenē. Marta nāk no kuplas ģimenes, ir divi brāļi un māsa, bet tēva darbs Latvijas konsulārajā dienestā noteica Martas likteni – uzaugt ārpus Latvijas.

Ar gadiem, iepazīstot neskaitāmu tautību cilvēkus, citu valstu kultūru, Marta aizvien vairāk jūt savu atšķirību, un aktuālāks kļūst jautājums – kas ir mūsdienu latviskums un vai iespējams būt latvietim ārzemēs?

Pirmais iedrošinājums par 3x3 saietu nāca no brāļa, kurš dzīvo Vācijā un piedalījās saietā Freiburgā. Un tā nu šogad pirmo reizi 3x3 saietā Latvijā ir Marta Līvmane. Viena. Marta grib iedrošināt arī citus droši pietiekties un pedalīties saietā *vienīti*. Kā apstiprināja Inese Krūmiņa "Viens pats sev arī ir ģimene".

Marta atzīst, ka būt latvietei ārzemēs ir samērā vienuļi, bet, esot Latvijā, tu tiec apzīmēta kā ārzemēs dzīvojoša latvietē. Būšana šeit ir mēģinājums iegūt kopības sajūtu un veidot savu rakstu, kas savijas ar citiem unikāliem, bet vienlaicīgi vienotiem mūsu senču aizsāktiem rakstiem. Saletā Marta izlēmusi apmeklēt Daces Melbārdes vadīto ievirzi "Latvietība daudzveidībā" un pēcpusdienas ievirzi "Līvzemes no-

slēpumi". Pēdējā izvēlējusies savu aizsardzības vārdu līvu valodā – *Julgi* (tulkojumā – drosme). Drosmi. Drosmi būt latvietim Marta vēl arī visiem saieta dalībniekiem.

Drosme ir nepieciešama, lai sapņotu un darītu, un šis sev būtiskās darbības Marta atspoguļo savā raksta zīmējumā. ▲

Inga

TU ESI LABĀKAIS

Ir izskanējis viens no diviem gada nozīmīgākajiem koncertiem Latvijas mūzikas dzīvē. Jaunpils 3x3 saieta koncerts Brīvais mikrofonos kārtējo reizi nostiprināja pārliecību, ka latvieši ir un vienmēr būs dziedātāju tauta. Sanākušie skatītāji varēja izbaudīt visdažādāko žanru un formātu priekšnesumus, no folkloras līdz repam, no klasiskām grupām līdz bigbendam un tika samaniņš arī viens "mešaps". Koncerta video ieraksts tika strauzmēts tiešraidē *feisīti* (šis ieraksts būs pieejams arī pēc tam).

Nav iespējams šeit pieminēt visus dalībniekus un dziesmas. Tu jau tāpat esi labākais, jo esi uzveicis slinkumu, bailes vai ko tamlīdzīgu.

Koncerta sākums "nedaudz" aizkavējās. Mazie pārbaudīja mikrofonus, vadu savienojumus un pacietības. Un tad viss sākās. Vakara vadītājs – vienmēr atraktīvais Ingus Krūmiņš, kurš vada Brīvos mikrofonus, kopš paša pirmā koncerta 1997. gadā. Pieredzējušākie saieta dalībnieki pie šādas lietu kārtības jau sen ir pieraduši, tomēr neviens

Nedari blēņas!!!

Ingus māca smaidīt šodien.

Tas brīdis, kad uz skatuves uzkāpj teju puszāle.

vien uzķērās un nepamanīja vakara vadītāja maiņu – grožus ik pa brīdim "nemanīts" pārņēma brālis Eduards.

Vai tā bija divgadīgā Karlīna Burnbiera, kura piepildīja savu sapni par kāpšanu uz skatuves, vai Līva (9 g.) ar pašas sacerēto dziesmu. Justīnes Kindzuļes spēlēšanos ar kokli nevar aprakstīt, tā ir jāklausās, turklāt viņai sanāk vienlīdz viegli gan ar dēlu Nameju uz rokas, gan bez. Katrīna un Laima Dimantas noteikti padarīja šo koncertu skanīgāku un jestrāku. Un kas par to, ja kādam bija par daudz?

Interesanti bija paskatīties uz šo pasākumu laika griezumā, ritinot atmiņas kamolu cauri gadiem un saietiem. Kā ģimenēs ienāk un izaug bērni, kā mainās viņu prasmes, kā veidojas jaunas apvienības – Pogo, pogo lakstīgala, Valmieras puikas, Darba Grupas meitenes, Grupa Ska un citas. Pavisam bija 27 pieteikuma anketas.

Koncerta noslēgumā daudz netrūka, lai publika sajūsmā lauztu krē-

slus, tieši tik spēcīgi skanēja Ingus Krūmiņš un viņa Big Band izpildītā dziesma "Tagad Tu gribi". Gribēju jau teikt, ka šo un citas lieliskās varēsīm no kompaktdiska klausīties savās automašīnās, taču man jūs nedaudz jāapbēdina, ka šajā nometnē CD nebūs. To aizstās pilns koncerta ieraksts, kurš atrodams *feisbukā*. Meklētājā raksti "3x3 brīvais mikrofonos" un spied "pievienoties grupai". Sagaidot apstiprinājumu, varēsī redzēt koncerta ierakstu.

Nobeigumā vēl viena laba ziņa! "Brīvais mikrofonos" ir izdevis labāko dziesmu izlasi, kur 3 diskos ietilpinātas gandrīz 100 dziesmas no 16 gadu laikā (2003-2018) iznākušajiem 24 diskiem. Viena diska cena būs 4 eiro, bet pērkot komplektu būs jāšķiras no 10 eiro. Lai tālu skan!

P.S. "Rakstīt par mūziku ir tas pats, kas dejojot par arhitektūru" – tā reiz teica Frenks Zapa (iegūglē, ja nezini). ▲

JAUNMĀRIS | #3x3 | #Jaunpils | #BrīvaisMikrofons

Vai brāļi Krūmiņi paši sevi atšķir?

Pārc divus un dabū pa pieri!

Auto, auto, auto-busi...

Bez komentāriem.

Laikam drusku jāierauj... skaidru avota ūdentiņu, protams.

Āvu, āvu baltas kājas jeb pēc baskāju takas.

levirzē Roku RAKSTI dalībnieki kopā, katrs pa vārdiņam, pa teikumam klāt liekot, sacer šausmu stāstus. Lūk, cits!

DIVREIZ NOMIRT NEVAR

Tur vienreiz bija maziņš spokiņš. Viņš nemācēja tik labi lidot, jo viņš bija tik jauns. Kamēr pārējie spoki spokojās pils tumšajos logos, mazais spociņš vientuļš sēdēja diķa malā. Nākošajā dienā mazais spokiņš ieraudzīja skaistu meiteni, bet tā bija cilvēks. Tāpēc apēda viņu. Ar pilnu vēderu. Mazais spociņš mīlēja zivis, un

izrādās, ka šī meitene garšoja pēc zivīm. Gāja laiks, un drīz spociņš vairs nebija tik mazs. Izrādījās, ka tā nebija vienīgā meitene, kas garšoja pēc zivīm. Spociņš apēda daudz meiteņu. Viņš pat sāka justies vainīgs par savu labo apetīti un plānoja tomēr pievērsties brokoļiem un sviesta pupiņām. Taču pēc pirmajiem mēģinājumiem apēst brokoļi vai pupiņu pāksti, spociņam palika ļoti slīkti ar vēderu. Viņš vaidēja un locījās sāpēs. Te pēkšņi no diķa izlēca

liela zivs, un teica spokam: "Atdot visas apēstās meitenes!" Spoks tik ļoti apstulba, ka aizrijās ar iepriekš ēsto brokoļi, kas viņam negaršoja. Viņš mocījās un rīstījās, līdz nomira. Ņemot vērā, ka šis bija vienīgais spociņš, kurš ēda meitenes, tad visiem bija skaids, kur pazudušas meitenes. Taču nē, kā jau sapratāt, spociņš nevarēja galīgi nomirt, jo divreiz to nevar. Viņš pārvērtas par meiteni, kurai garšoja spoki.▲

Tad re, kā TO dara!

Salmu muzeja eksponāti, ieraugot 3x3 dalībniekus.

Tā garšo tikai Jaunpils saldējums!

Cik 3x3 dalībnieku vajag, lai apķertu mīlestības ozolu Remtē? Izrādās, trīs lielus vai piecus maziņus.

Pretī piedzīvojumiem.

Es esmu stiprāks par visām raķetēm!

ZAGĻU RAKSTI

ZAGĻIS

Vakardien joks, šodien – patiesība. Meitu zaglī vinnēja **Elza Treimane** un **Dainis Michel**. Sumināti! ▲

NO BARONA SPOKA LĀDES...

AČGĀRNĀ ZEMGALE

Izrādās, mēs esam satikušies Zemgalē. Taču ne jau vienkāršā, bet gan ačgārnā. Ko tas nozīmē? Te ir vieta, kur sastapt gan Kurzemes mežus, gan Latgales ezerus un pat Vidzemes kalnus. To visu pa vidu stāstiem par Elku kalnu, mežabrāļiem Īles bunkurā, veroties tālumā no Krīvu kalna, stāsta ekskursijas vadītājs Aivars.

Bez Barona, kas te tuvumā dzimis, te ir slavens arī kāds cits – viņa tēva... spoks. Viņš – vagars, kuram vācu barons devis uzvārdu Barons – pēc iekrišanas ledainā ūdenī Mežaīķos saslimis un drīz vien nomiris. Toties apglabāts netālaļājā Īlē. Un visi to zina. Kaut arī mājas, kur dzimis Krišjānis Barons, arī visi zina, jo tur ceļmalā uzstādīts akmens, pašas mājas gan saskatīt neizdevās... Laukā, kas nu pilnbriedā

plešas visapkārt, reiz bijušas 20 mājvietas! Tagad te ir viens viesu nams.

Savulaik šajās vietās dzīvoja lepnie zemgaļi, taču viņu pēctečus te diez vai varot sastapt. Visvairāk Nameja pēcteču esot Ukrainā un Baltkrievijā, jo zemgaļi tā ir palika nesakauti, taču atkāpās uz citām zemēm – toreizējo Lietuvas lielvalsti.

Ko tagad dara tā saujiņa šeit palikušo? Piemēram, audzē sēnes. Šitaki un ilgmūžības sēni reiši! Apsaimnieko pilskalnus, kas te kā sēnes pēc lietus saauguši ik pēc trīs kilometriem. Un, jā, gidam, kuru tas gods bija dzirdēt mūsu spocīgajai kompānijai, tomēr ir liela pārlicība, ka Pokaiņi nav tā spēcīgākā vieta ačgārnajā Zemgalē – te to ir ik uz soļa arī citos kalnos un lejās. ▲

Krišjāne Barone

NOGARŠOTS

ANONĪMAIS VĒRTĒJUMS UN REGISTRĒTIE KOMENTĀRI

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
10/10

@mara jaunpils šitiek garšīgu karbonādi biju ēdusi tikai pie savas vecmāmiņas <3

@dr.ingus ēdienreizes ir tik uzturvielām bagātas, ka nav brīnums, ka visi sveiki un veseli, un nav neviens jārstē :o

@kr.barone ja manā laikā būtu bijušas tik gardas pusdienas, būtu taisījis nevis Dainu skapi, bet Dainu katlu.

ZINTIS

BURAMVĀRDI
VISĀM DZĪVES SITUĀCIJĀM

Slimot vai neslimot?

Es ar zināmu nostaļģiju atceros tās reizes, kad bērniņā slimuju. Kaut gan biju veselīgs bērns, tāpat pāris reizes gadā nācās paņemt neplānotu slimības lapu, lai ar segu ieritinātos viesistabas dīvanā, divas nedēļas no vietas skatītos multenes, dzertu siltu tēju, ko man mamma sagatavotu īpašā termosā, un ēstu sarīvētus burkānus. Jāatzīst, ka nereti pēc šīs atveseļošanās jutos vēl nedaudz vārgāka nekā, kad saslimu, tomēr šobrīd, ik reiz, kad darbu pāri galvai un nav brīva brīža, lai ievilkto elpu, nereti iedomājos,

cik jauki būtu tā saslimt – lai var palīst zem segas un ļaut, lai kāds par tevi parūpējas. Un dažreiz pat tā notiek, it kā visnepiemērotākajā brīdī, bet tomēr īstajā. Tā jau saka, ka organisms pats zina, kad tam vajadzīga atpūta. Tomēr nebaidīšos apgalvot, ka neviens slimnieks savas slimošanas karstākajā brīdī nekad nav teicis ko tādu. Tas liek domāt, ka mans sapnis par laisku slimošanu ir zināma koķetērija ar pašas veselību. Kad tu esi slim, tu esi slim un vienīgais, ko tu gribi, ir būt veselam. Kad drudzis uzkāpis līdz teju 40 grādiem, acis sāp, ka par seriāliem pat domāt negribas, bet uz tuvinieku sagādātajiem gardumiem nevar ne paskatīties, tu

atkal sapņo par savām ierastajām dienas gaitām. Un tad nu talkā var ņemt šo:

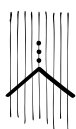
Drudžu vārdi.

Ņem septiņas maizes garozas un uzraksti uz katras pa vienai no apakšējām rindiņām un apēd garozītes septiņās dienās, katru dienu pa vienai.

Abaraka
Abarak
Abara
Abar
Aba
Ab
A

* Latviešu folkloras krātuve, Jaunpils 6 klašu pamatskolas vākums, #LFK-1592-6337 (atrusts: garamantas.lv)

Elizabete

JAUNRAKSTU redakcija:

Uldis Mauriņš, Inga Liepiņa, Māris Ploriņš, Gundega Kalendra, Līga Anna Andersone, Elizabete Lukšo-Ražinska

Foto meistari:

Juris Grīnfelds, Rūdolfs Rancāns

Aicinām piedalīties avīzes tapšanā!

Avīze iznāk ik dienas un atspoguļo 3x3 saieta dzīvi. To veidojam gan mēs, redakcija, gan tu, saieta dalībniek! Ja tev ir jocīgi atgadījumi, nopietni stāsti, interesantas bildes, sūti uz redakciju: uldis.maurins@inbox.lv, 29111838 vai nāc ciemos!